

Lichtstralen

Een verzameling teksten
van en over

Bô Yin Râ

*

*artikelen en gedichten
uit tijdschriften,
citaten uit brieven,
notities en opmerkingen*

*

Samengesteld en vertaald door
Rob van der Hoeden

AURORA PRODUCTIONS

Bô Yin Râ, op 41-jarige leeftijd

Ihr seht gar viele nach 'der Wahrheit' suchen,
und einige hört Ihr sagen, sie hätten
'die Wahrheit' gefunden...
Beseht Ihr genauer den Fund, so wird sich zeigen,
dass da ein jeder nur seiner eigenen
Wahrheit ein *Symbol* erfand.
Ihr aber sollt nicht nach 'der Wahrheit' suchen,
sondern *in der Wirklichkeit des Geistes* stehen,
auf dass Ihr selbst zur Wahrheit *werdet!*

Bô Yin Râ, Lugano-Massagno,
voorjaar 1927

© Kober Verlag AG, Bern
© Aurora Productions, Zuid-Scharwoude 2021
www.aurora-productions.com

Dit boek is uitgegeven onder auspiciën van de Stichting Bô Yin Râ
www.boyinra.nl

Oorspronkelijke titels:

Bô Yin Râ: Nachlese I (erweiterte Ausgabe der ersten Auflage),
in 1990 uitgegeven door Kobersche Verlagsbuchhandlung AG, Bern
Bô Yin Râ: Marginalien, in 1938 uitgegeven door
Kobersche Verlagsbuchhandlung AG, Basel-Leipzig
Rudolf Schott: Bô Yin Râ - Leben und Werk (ursprüngliche Fassung), in 1979
uitgegeven door Kobersche Verlagsbuchhandlung AG, Bern
Carl Albrecht Bernoulli über Bô Yin Râ (overdruk),
een uitgave van Kobersche Verlagsbuchhandlung AG, Basel-Leipzig z.j. (1928)

Ontwerp omslag: Gaddiëlle Bakker

Illustratie omslag: Erleuchtung / Verlichting, schilderij door Bô Yin Râ,
olieverf op linnen, orig. 59,5x45 cm, omstreeks of voor 1905 (uit het boek
'Werelden', waarvan de eerste Duitse uitgave in 1922 verscheen)

Eerste druk 2021

ISBN 978 9073007 475

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

[in gewone letter: titels van de opstellen in proza; in gewone letter, met de toevoeging (gedicht): titels van de teksten 'in gebundener Rede'; cursief: eerste woorden van de citaten, notities, brieffragmenten]

Ten geleide 7

Wat blijft (gedicht) 11

Wie is Bô Yin Râ? 12

Antwoord op een vraag 15

Het huis van de ziel 17

Troost komt niet van buiten (gedicht) 19

Waarom ik mijn naam draag 20

Over de boeken die ik schreef 26

Vijlspanen 35

Geestelijk werken ... 36

Optimistisch denken 37

Optimisme 41

Pro domo! 46

Politiek als kunst 54

De oppositionele mens 57

Willen is ten diepste ... 64

Elke grote prestatie ... 65

Waar het op aankomt ... 66

Hoe meer men zich ... 67

Niet wat iemand bezit ... 68

Wees blij met je leven ... 69

... het gaat lang niet altijd ... 70

<i>Een zekere koppigheid ...</i>	71
<i>Wie te rade gaat bij ...</i>	72
<i>De ergste zonde is ...</i>	73
<i>Het is ... helemaal niet verwonderlijk ...</i>	74
<i>... al het werk ...</i>	75
Geestelijke verbondenheid (gedicht)	77
Antwoord aan iedereen	78
Hetgeen vanzelf spreekt	91
<i>Probeert u de kleine vreugden ...</i>	97
Wanneer je alles kunt vergeten (gedicht)	99
<i>Voor mijzelf zijn de natuurmotieven ...</i>	100
<i>Ik breng geen 'theorie' ...</i>	101
Omwervingen met de ogen (gedicht)	103
<i>Wanneer ik u zeg ...</i>	104
<i>De laatste weken boden ...</i>	105
<i>De dag zal komen ...</i>	106
<i>Men zal altijd misgrijpen ...</i>	107
<i>... Het echte en diepe gemoed ...</i>	108
Welgemeend verzoek (gedicht)	111
Wars van alle leed-begeren (gedicht)	113
<i>Het spreekt immers vanzelf ...</i>	114
<i>Wanneer men zelf doet ...</i>	116
<i>Ditmaal kan ik u slechts ...</i>	117
<i>Wanneer we ons afvragen ...</i>	118
<i>Me dunkt ... dat u de spijker op de kop slaat ...</i>	119
<i>De opvoeding van kinderen ...</i>	120
<i>Het is, heel simpel gezegd ...</i>	122
Zelfopvoeding	123
Herkenningsteken (gedicht)	125
<i>Ook ik loop over water ...</i>	126

Jij houdt van de storm (gedicht)	129
<i>Eeuwig leven is niet ...</i>	130
<i>... Al het verschrikkelijke ...</i>	131
<i>... het gevoel van innerlijk terneergeslagen zijn ...</i>	132
<i>Er zijn hier werkelijk voorstellingen ...</i>	134
<i>We bezitten ... slechts zeer late ...</i>	136
<i>Vindt u ook niet ...</i>	138
<i>In mijn werken ...</i>	139
Verborgten bron (gedicht)	141
Aan de zuilen van het Parthenon (gedicht)	143
Vrede (gedicht)	145
Onsterfelijkheid (gedicht)	147
Gevaar van de nacht	148
Magie der tekens	150
Iets over letters	155
Inleidende opmerkingen bij 'Vonken'	157
Zij die ons verlaten moesten (gedicht)	161
Oost en West (gedicht)	163
Brief aan mijn geestelijke leerlingen (I)	164
Brief aan mijn geestelijke leerlingen (II)	172
Brief aan mijn geestelijke leerlingen (III)	179
Zanoni	185
'Zoals ze hem zagen'	194
'In de spiegel'	200
Raad (gedicht)	209
Thuishkomst (gedicht)	211
De wil tot waarheid (gedicht)	213
Aardse belemmering (gedicht)	217
Opedragen aan de bezorgde liefde van mijn vrienden (gedicht)	219

Van eeuwigheid her bestemd vinden (gedicht) 223

Stenen (gedicht) 225

Hoogste afkomst (gedicht) 227

Onontbeerlijk kunnen-dwalen (gedicht) 229

Bijlage 1: De stem van een tijdgenoot - Carl Albrecht Bernoulli
over Bô Yin Râ 231

Bijlage 2: Iets over de tijdschriften 'Der Türmer', 'Magische
Blätter' en 'Die Säule' 238

BÔ YIN RÂ

is de geestelijke naam
van de auteur en kunstenaar
Joseph Anton Schneiderfranken

VERANTWOORDING ILLUSTRATIES

Het copyright van de foto's op p. 2, 127 en 207 berust bij de Zwitserse Bô Yin Râ Stichting te Basel, p/a Dammweg 5, CH-3904 Naters (de foto's op p. 127 en 207 werden welwillend ter beschikking gesteld door A. vom Hofe, Madrid)

De foto op p. 63 is een zgn. 'Lichtbildkarte' van Paul Meider (omstreeks midden twintigste eeuw). Met toestemming overgenomen uit het boek **Bô Yin Râ und die Natur / Bô Yin Râ en de Natuur**, uitgegeven door De Boekenvriend, Albergen 2018. ISBN 978 9074263 160

Het Ornament van Bô Yin Râ op p. 230 is met toestemming overgenomen uit het boek **Ornamenten, een compleet overzicht, met Citatenschap**, eveneens uitgegeven door De Boekenvriend, Albergen, 2005. ISBN 9074263 097

TEN GELEIDE

De bundeling van teksten in deze uitgave is voortgekomen uit het idee om een aantal uitlatingen van Bô Yin Râ – opmerkingen, notities en fragmenten uit brieven – zoals geboekstaafd in de biografie *Bô Yin Râ, meester van deze tijd* door Rudolf Schott bijeen te brengen.

In de eerste plaats vindt men in dit boek dan ook uitspraken van Bô Yin Râ en fragmenten uit een aantal van diens brieven, die in Schotts biografie zijn opgenomen. Het vertrekpunt was de tweede Duitse editie van *Bô Yin Râ, Leben und werk*, de oorspronkelijke, volledige versie, die door de auteur is herzien (Bern 1979). Een eerste, ingekorte, versie hiervan was al eerder verschenen (1954). Die ingekorte versie is in het Nederlands vertaald (1^e druk, Den Haag 1956; 2^e druk, Zuid-Scharwoude 2000). Omdat er in de uitgave van 1979 meer citaten voorkomen dan in de Nederlandse vertaling van 1956/2000, is als bron de latere Duitse editie genomen.

Vershillende keren wordt er in de biografie geciteerd uit *Nachlese I* (proza en gedichten van Bô Yin Râ, verzameld uit tijdschriften, Bern 1990). Gaandeweg rees de gedachte om meer tekst uit *Nachlese I* in vertaling te brengen. Ten slotte is besloten om *Nachlese I* integraal in deze bloemlezing op te nemen.

De volgorde van het gebodene is niet gelijk aan die in de biografie resp. *Nachlese I*. Omwille van de variatie en om bepaalde teksten, die min of meer met elkaar samenhangen, bij elkaar te

zetten, is voor een andere – tamelijk willekeurige – en niet-chronologische volgorde gekozen.

Behalve het bovengenoemde vindt men in deze verzameling ook twee gedichten uit Bô Yin Râ's boek *Marginalien*, die in de biografie van Schott onvolledig worden geciteerd, en enkele citaten uit de dagboekfragmenten van Paul Wild gewijd aan bezoeken aan Bô Yin Râ, die in 2020 openbaar werden (in 'Magische Blätter', CI. Jahrgang, Frühjahr 2020, blz. 203-210, Verlag Magische Blätter, Ronnenberg).

Voorts zijn twee bijlagen toegevoegd. In bijlage 1 (De stem van een tijdgenoot) vindt men de vertaling van een opstel over Bô Yin Râ van de hand van Carl Albrecht Bernoulli, aan wie Bô Yin Râ een artikel wijdde (zie blz. 194). Het opstel geeft een mooi beeld van Bô Yin Râ en het is de moeite waard het uit de vergetelheid te halen. Bijlage 2 geeft aanvullende informatie over een aantal tijdschriften waarin Bô Yin Râ heeft gepubliceerd (zie hierna).

Nachlese I bevat, naast de vlugschriften 'Waarom ik mijn naam draag' en 'Over de boeken die ik schreef' (oorspronkelijk door Kober'sche Verlagsbuchhandlung, Basel, uitgegeven), opstellen en gedichten van Bô Yin Râ, die van 1920 tot 1936 zijn verschenen in de tijdschriften 'Der Türmer' (Verlag Greiner & Pfeiffer, Stuttgart) en 'Magische Blätter' (vanaf 1927 'Die Säule', Richard Hummel Verlag, Leipzig). Bô Yin Râ heeft al dit werk niet in zijn leerwerk opgenomen, maar in elk woord en in elke zin is een zeer innige verbondenheid met het leerwerk voelbaar, zoals dit ook het geval is bij de citaten in de biografie van Rudolf Schott.

Onder de vertaling van de citaten uit Schotts biografie is aangegeven op welke bladzijde(n) in de Duitse editie van 1979 elk citaat is te vinden en, waar mogelijk, wat de (globale) datering is, ontleend aan de tekst van Schott. Ook van de teksten uit *Nachlese* I is, aan het slot van elke opstel of gedicht, telkens de bron vermeld: zowel de bladzijde(n) in *Nachlese* I als de vermelding van de oorspronkelijke tijdschriftpublicatie. Hier en daar zijn verklarende noten toegevoegd, die telkens aan het eind van elk artikel staan.

Bij een aantal citaten (de kortere) en de gedichten is ter vergelijking de oorspronkelijke Duitse tekst erbij gegeven, omdat de Duitse formulering vaak karakteristiek is.

De vertaler

Das Bleibende

Was du warst,
Bist du – gewesen;
Was du bist,
Das bleibst du nicht...
Erst, wenn du von dir genesen,
Blickst du dir ins Angesicht!

Nachlese I, 183
(‘Die Säule’, 1933)

Wat blijft

Wat je was,
ben je – geweest;
wat je bent,
verdwijnt allicht...
Eerst dan, wanneer je van jezelf geneest,
zie je je oorspronkelijk gezicht!

WIE IS BÔ YIN RÂ?

Hoewel alles wat nodig kan zijn om een mens in een rubriek onder te brengen allang genoteerd staat op een plek waar men naar dergelijke dingen, als het tenminste om schrijvers van boeken gaat, pleegt te zoeken, zal ik toch zelf wel het beste over mijzelf geïnformeerd zijn. Dat zou echter voor mij nog lang niet voldoende reden zijn om over mijzelf te spreken, ware het niet dat zwijgen over alles wat er aan legendevorming in omloop is als instemming uitgelegd zou kunnen worden.

Dat ik niet een 'Chinese dichter' ben, zoals men mij in alle ernst in een Weens dagblad bewierookte – en Gustav Meyrink¹, die eens een voorwoord voor mijn *Boek van de levende God* heeft geschreven, daarnaast als de 'ontdekker' van deze tijdgenoot uit het Rijk van het Midden – zou een blik in de 'Kürschner'² de vriendelijke recensent hebben kunnen vertellen.

Bedenkelijker wordt het al wanneer ik lees dat ik door 'boeddhistische monniken' opgevoed en door 'fakirs gevormd' zou zijn. Maar het is ook wel weer begrijpelijk wanneer boekbesprekers met grote nadruk verkondigen dat het kennen van mijn Duitse naam: Schneiderfranken, hen verder niet van hun gunstig oordeel kan afbrengen.

Met betrekking tot dit alles geloof ik toch dat het mijn plicht is eens duidelijk te zeggen dat ik mijn naam Bô Yin Râ met minstens evenveel recht draag als een ander bijvoorbeeld zijn adellijke titel. Het gaat hier niet om een vrij gekozen 'pseudoniem', maar om de naam die me eens is gegeven door mensen met wie ik in nauwer contact dan met alle anderen – ja, zelfs nauwer dan met mijn familie – sta, zodat hij dan ook zonder verdere toevoe-

ging in mijn belangrijkste ambtelijke papieren geheel op dezelfde manier als mijn officiële achternaam voorkomt.

Hoe die mensen in mijn leven zijn gekomen, heb ik zelf, met alle duidelijkheid die me hier is veroorloofd, in mijn *Boek der gesprekken* verteld. Ik spreek daar inderdaad over Ariërs en Mongolen uit Azië, maar niet over ‘fakirs’ en evenmin over ‘boeddhistische monniken’!

Ik heb in mijn boeken zo vaak over de aard van deze geestelijke vereniging gesproken dat ik er hier wel mee kan volstaan te zeggen: – het gaat geenszins om de vertegenwoordigers van een of andere oosterse religie, theo- of filosofie, maar om niets minder dan de sinds de oertijd altijd verborgen gehouden en streng bewaakte geestelijke tempel die, door wijzen van alle tijden vermoed maar slechts zelden door iemand gezien, in verbinding met alle geestelijke stromingen in de geschiedenis van de mensheid heeft gestaan, voor zover deze, het aardse leven ontstijgend, de raadselen der eeuwigheid trachtten te onderzoeken.

Dat ik een lid van deze geestelijke kring werd, is waarachtig niet mijn verdienste. Ik heb nooit de merkwaardige eerzucht gehad een ‘heilige’ te zijn en was ook beslist niet als zodanig in de nabijheid van deze kring gekomen. Maar eenmaal ermee verbonden werd het een plicht voor me in deze dagen alle zoekenden in kennis te stellen van datgene wat aan mij werd geopenbaard op een manier die zich aan elk oordeel van het denken onttrekt. Zo ontstonden de boeken die mijn naam dragen en die ik alleen onder *déze* naam mocht geven, omdat mijn burgerlijke afkomst er werkelijk niets mee te maken heeft dat ik betrouwbare mededelingen kan doen over dingen die in deze geschriften worden behandeld.

Literaire eerzucht stond van meet af aan verre van me en de kost

verdien ik al sinds tientallen jaren met een andere bezigheid, die zich ook heden ten dage in voldoende mate in een warme belangstelling mag verheugen.

Wanneer ik ook daar waar het niet strikt nodig is teken met de naam die ik heb gekregen, dan brengt dit alleen maar tot uitdrukking dat ik me er veel nauwer mee verbonden voel dan met mijn familienaam, hetgeen weer het gevolg is van de innerlijke eenheid die in de naam, die alleen maar de eigen geestelijke aard volgens oeroude wetten van de klankwaarde aanduidt, alleen zichzelf herkent.

Aan hen echter, die willen weten hoe het met mijn uiterlijke afkomst zit, zij gezegd dat ik zowel van vaders- als van moederskant uit een oude, christelijke boerenfamilie uit Midden-Duitsland stam.

Maar ik heb liever dat de duizenden die mijn boeken lezen meer naar de inhoud dan naar de auteur zouden vragen.

‘Wer ist Bô Yin Râ?’, *Nachlese* I, 30-33
(‘Magische Blätter’, 1924)

- 1 Oostenrijks schrijver (1868-1932). Zie ook ‘In de spiegel’, blz. 200.
- 2 *Kürschners Deutscher Literatur-Kalender*, een bio-bibliografisch naslagwerk over de Duitse literatuur. De naam gaat terug op de Duitse germanist Joseph Kürschner (1853-1902), die de in 1879 voor het eerst uitgegeven *Allgemeiner deutscher Literaturkalender* in 1883 overnam en tot zijn dood redigeerde. Onder diens naam is het handboek tot de huidige tijd voortgezet.

ANTWOORD OP EEN VRAAG

Alles wat ik ooit heb geschreven, berust op eigen ervaring, die ik op kunstzinnige wijze heb vormgegeven. Deze ervaring heb ik grotendeels opgedaan in levensgebieden die voor niemand van mijn tijdgenoten in Europa toegankelijk zijn. Hiermee wil ik echter alleen maar ‘verwijzen naar de bron’ waaruit ik put, teneinde duidelijk te maken wat de impuls is die me ertoe aanzet mijzelf in mijn boeken kenbaar te maken.

Een ‘resumé’ van mijn ervaring? – Dat al het kennen, geloven en veronderstellen van nul en generlei waarde blijven, zolang deze niet tot in elke vezel in het leven van alledag worden geïntegreerd! Wat niet tot de daad, tot handelen en concreet resultaat leidt, is slechts een onvruchtbaar spelen met gedachten en wisselende stemmingen. Al het vage, al het ‘globale’ moet men laten rusten en men mag niets meer in zichzelf dulden wat niet een duidelijk ‘ja’ tegen het leven zegt.

Alleen door ons handelen, waarmee we tot uitdrukking brengen hoe we ons leven vormgeven – alleen door ons gedrag, zowel tegenover onszelf als tegenover de wereld om ons heen – kunnen we onszelf leren kennen! Al het andere is zelfbedrog!

Zo zeker als het is dat er in alle eeuwigheid geen ‘hemel op aarde’ zal komen, zo zeker is het dat de meeste rampspoed waarmee de mensheid zichzelf nu nog kwelt uit de wereld kan worden gebannen. Voorwaarde is: dat steeds meer mensen voor zichzelf gaan inzien dat niet het tot alles plooibare voorstellingsvermogen van de mens de goede verstandhouding – zowel onderling als met onszelf – bevordert, maar uitsluitend wat ieder afzonderlijk mens in zijn eigen leven concreet verwezenlijkt.

De wereld die men voor zichzelf creëert, voegt zich maar al te graag naar alle luimen van zijn schepper.

Slechts zelden echter, en bij slechts zeer weinig mensen, is de zelfgeschapen wereld een getrouwe afspiegeling van hetgeen in de werkelijkheid om ons heen gebeurt, die zich van onze wensen niets aantrekt en haar eigen wetten stelt.

Hier alle ideologieën leren doorzien, – hier aan zijn innerlijke wereld de uiterlijke taak stellen, – hier zijn naaste leren liefhebben als zichzelf: dát is het enige wat tot bevrijding leidt!

‘Antwort auf eine Anfrage’, *Nachlese* I, 94-95

(‘Die Säule’, 1932)

HET HUIS VAN DE ZIEL

Zie, o zoekende, het land van de eeuwige vorming staat te allen tijde voor je open!

Je hoeft alleen maar te kiezen wáár je in dit land je huis wilt bouwen.

Prijs je gelukkig wanneer je erin slaagt in wijsheid je keus te bepalen!

In jouw huis kun je je dan ontspannen, want je zult je daar volkomen veilig voelen.

Wanneer je goed gekozen hebt, is in je huis God geen vreemde meer.

Als een machtige vriend zul je Hem bij je hebben.

Velen hebben God gezocht, maar vonden afgoden, want zij wisten niet dat God alleen verschijnt wanneer voor Hem in het land van de ziel een huis werd opgetrokken.

‘Das Haus der Seele’, *Nachlese* I, 34
(‘Magische Blätter’, 1920; ‘Die Säule’, 1932)

Trost ist nicht draußen

Suche der Seele Tröstung
nicht bei *Andern*, –
Im Wahn befangen: Trost
sei zu 'erwandern'!
Trost ist nicht *nahe*,
Trost nicht *fern* zu finden,
Solang noch *Grimm* und *Groll*
die Seele binden!
Will sie nicht *aus sich selbst*
getröstet werden,
Wird ihr *gewiss kein* Trost
zuteil auf Erden! –

Nachlese I, 197
(‘Die Säule’, 1935)

Troost komt niet van buiten

Tracht niet voor zieletroost
op anderen te bouwen, –
door waan bevangen: troost
van buitenaf kun je vertrouwen!
Troost is niet dichtbij
en niet ver weg te vinden,
zolang woede en wrok
de ziel nog binden!
Wil zij niet uit zichzelf
naar troost verlangen,
dan zal zij hier op aarde
nimmer troost ontvangen!

WAAROM IK MIJN NAAM DRAAG

Ik kom uit een volslagen onliteraire familie.

Boeren, houtvesters en ambachtslui op het platteland waren de voorvaderen van mijn bloed. Ik heb nooit gehoord dat één van hen een beroep had dat het lezen van boeken nodig maakte.

Van mijn vader kan ik zonder enige twijfel zeggen dat hij heel graag las, ofschoon hij er slechts na zware lichamelijke arbeid tijd voor vond.

Het was echter een zorgvuldig begrensde literatuur waaraan hij zijn aandacht schonk. Hij vroeg niet naar de schrijver (behalve bij de werken van zijn geliefde Alban Stolz¹, wiens ‘Wekroepen voor het katholieke volk’ hij telkens weer met plezier las), maar zijn eerste blik in een boek ging steevast uit naar het bisschoppelijk ‘imprimatur’, dat de zekerheid gaf dat de katholiek de inhoud kon verdragen zonder schade aan zijn geloof te lijden.

Zo was ook ik de leeftijd van twintig jaar reeds gepasseerd, eer ik, behalve mijn schoolboeken en werken over anatomie, perspectief, schildertechniek en dergelijke, een boek zonder kerkelijke censuur las. Maar ook daarna nog haalde ik eerst, met nauwgezette inachtneming van de kerkelijke voorschriften, in het aartsbisschoppelijk paleis te München mijn dispensatie, om dan met een goed geweten iets meer van de Duitse literatuur te weten te mogen komen dan in mijn schoolboeken stond.

Dit alles moet ik hier vermelden wanneer ik duidelijk wil maken wat er later in mij plaatsgreep, toen ik – aan mijn geestelijke leermeester verplicht en innerlijk daartoe gedrongen – eindelijk een poging waagde met datgene wat ik mijn medemensen

kon brengen, in de openbaarheid te treden. – Dat viel mij verre van gemakkelijk! Ik moest aanzienlijke weerstanden overwinnen voordat ik ten slotte bereid was de verantwoording op mij te nemen, die mijns inziens iedereen draagt die een door hem gevormde zin door middel van de drukpers aan zijn tijdgenoten voorlegt.

Alleen de auteursnaam, waaronder ik mededeling kon doen van hetgeen ik geestelijk had beleefd, is nooit een probleem voor me geweest. Van meet af aan stond het vast dat ik over mijn geestelijke ervaringen onmogelijk onder die naam mocht spreken die mij steeds slechts het oppervlakkigste van mijn uiterlijk leven toescheen: een weliswaar praktisch noodzakelijk etiket voor de burgerlijke stand, maar nietszeggend waar het gaat om de drager van die naam te karakteriseren.

Mijn geestelijke scholing had mij een geheel ander begrip van het wezen van een ware ‘naam’ bijgebracht. Ik had ondervonden dat men van de ene ‘naam’ naar de andere kon voortschrijden, dat bepaalde letters in een werkelijke ‘naam’ als geestelijke antennes konden functioneren, en zo meer. Ik had zelfs als geestelijk leerling ‘namen’ gedragen die ik eerst moest ‘overwinnen’ om *mijn* naam waardig te worden, en vanaf dat moment kende ik mijzelf alleen nog maar in deze, mijn naam, zodat ik soms, zij het ook maar gedurende een fractie van een seconde, eerst in mijzelf moest nagaan hoe ik volgens het adresboek werd genoemd, en sindsdien mijn uiterlijke roep- en familienaam: Joseph Schneiderfranken, zonder ook maar het geringste gevoel van innerlijke verbinding kon opschrijven...

Anderzijds ondervond ik tegelijkertijd de gevolgen van het feit dat gedurende mijn gehele jeugd alleen de inhoud van een boek belangrijk voor me was, zodat ik van de naam van de schrijver

meestal nauwelijks notitie had genomen. Mijzelf kwam ik daarom als schrijver niet bijzonder belangrijk voor, en zolang het ging trachtte ik met alle middelen te vermijden dat men, behalve voor mijn boeken, ook voor mij persoonlijk belangstelling toonde. En zo tracht ik ook nu nog een dergelijke belangstelling af te leiden. Mijn allereerste uitlatingen, die nu in het *Boek van de Koninklijke Kunst* bijeengebracht zijn en die voordien als korte verhandelingen waren uitgekomen², gaf ik slechts de initialen B.Y.R. mee, totdat ik bij het *Boek van de levende God*, dat nu negen jaar geleden³ in zijn eerste vorm verscheen, op advies van de boekhandel besloot dit werk, in plaats van met de beginletters te tekenen, onder de volledige naam te publiceren – ondanks zijn oosterse klank.

Ik besepte heel goed dat hierdoor veel moeilijkheden voor me zouden ontstaan en dat ik – juist bij die mensen die in de eerste plaats lezers van mijn boeken moesten worden – door de Aziatisch klinkende naam, die alleen maar als een gezocht ‘pseudoniem’ kon worden opgevat, op het grootste wantrouwen zou stuiten. Ook begreep ik dat de nieuwsgierigheid te veel geprikkeld zou zijn, om van vragen naar de ‘betekenis’ van mijn zogenaamd ‘pseudoniem’ verschoond te blijven.

Toen echter mijn adviseur inzake de verkoop van de boeken deze bezwaren geenszins met me bleek te delen en er ook met recht op kon wijzen dat een hoofdstuk van het *Boek van de levende God* uitvoerige informatie over het karakter van geestelijke ‘namen’ geeft, kreeg ik ten slotte voldoende vertrouwen in het oordeel van mijn lezers en hield ik mijzelf voor dat ze toch wel uit de gehele inhoud van het boek moesten opmaken wie ze voor zich hadden: dat ze mij er dus zeker niet van konden verdenken dat ik het nodig zou vinden mijzelf eerst door een uitheems klinkend

pseudoniem de gewenste illuminatie door ‘Bengaals’ vuur te verschaffen...

Gelukkig kan ik bevestigen dat dit vertrouwen in de meeste lezers van mijn boeken gerechtvaardigd was.

Daarnaast hoor ik echter van tijd tot tijd van mensen die met begrijpelijke vooringenomenheid aan de ‘exotische’ naam aanstoot nemen en dan ook reden menen te hebben de lectuur van mijn boeken van de hand te wijzen, zonder ook maar de inhoud van één bladzijde te kennen.

Weer anderen zouden maar al te graag een duidelijke ‘vertaling’ van mijn naam willen hebben.

Maar ik kan hier niet op andere wijze helpen dan door tegen de één te zeggen: ‘Wanneer je er aanstoot aan neemt dat ik onder die naam schrijf, waarin alléén ik mij in klanken ken, en wanneer die naam je te exotisch klinkt, noem mij dan zoals je wilt, maar *lees* wat ik ook voor jou heb geschreven!’, en tegen de ander: ‘Wanneer je beslist bij mijn naam “iets moet denken”, oefen dan enig geduld, tot je klankwaarden innerlijk zó in je kunt opnemen als de musicus tonen in zich opneemt, die in notenschrift worden weergegeven!’

Overigens zou het – in het geval dat die drie lettergrepen mij even vreemd zouden zijn als ze anderen wellicht toeschijnen – ook nog te begrijpen zijn dat ik mij uit pure afhankelijkheid aan de geestelijke leraar, die mij mijn naam gaf, Bô Yin Râ zou noemen.

Eens en voor al zij gezegd dat het hier niet gaat om drie woorden, uit de ‘betekenis’ waarvan men een of ander geheim kan puren, al behoren de drie lettergrepen dan ook tot de taalwortels van een oude taal, maar dat ze alleen daarom mijn naam vormen, die mij naar de gestalte als geestesmens toebehoort, omdat hun

klankwaarde met de aard van mijn wezen overeenkomt, zoals een bepaalde combinatie van noten een bepaald akkoord weergeeft. Voor mijzelf lijkt dit alles zo kristalhelder, zo eenvoudig en vanzelfsprekend, dat ik meen dat ieder kind zou moeten kunnen begrijpen waar het om gaat...

Uiteraard weet ik ook dat het instinctief-zekere voelen van de klankwaarden van de menselijke taal als geestelijk bepaalde waarden voor ons zo goed als verloren is gegaan en dat men niet mistast wanneer men hierin de reden zoekt waarom mijn geestelijke leraar mijn 'naam' uit drie wortellettergrepen van een oude oosterse taal vormde, ofschoon hij hem ook uit lettergrepen of woorden van mijn moedertaal had kunnen samenstellen, waardoor mijn taak in ieder geval heel wat gemakkelijker zou zijn geworden.

Men zal mij toch het inzicht moeten toekennen dat nodig is om te weten dat alleen een van de wereld afgezonderde dwaas dom genoeg kan zijn om zich heden ten dage in het gewaad van een uitheems klinkend pseudoniem te hullen, maar men zou óók uit de inhoud van mijn boeken moeten opmaken dat men mij de oneerlijkheid niet mag toerekenen, die in de keus van een pseudoniem zou zijn gelegen, dat de schijn kon wekken dat ik iemand van een verre vreemde stam zou zijn.

Ten slotte moet ik opmerken dat de manier waarop ik in mijn jeugd jaren gewoonlijk boeken las, namelijk door nauwelijks op de schrijver maar des te meer op de inhoud te letten, helemaal nog zo gek niet schijnt te zijn geweest.

Mijn boeken kan ik zulke lezers slechts van harte toewensen!

Uiteindelijk is stellig de inhoud van een boek, en de inwerking van die inhoud op de ziel van de lezer, ook de zekerste grondslag voor het oordeel over de schrijver.

‘Warum ich meinen Namen führe’, *Nachlese* I, 22-29
(vlugschrift van de Kober’sche Verlagsbuchhandlung, 1927)

- 1 Alban Isidor Stolz (1808-1883), katholiek theoloog en volksschrijver, schreef vele werken, o.a. bekend geworden door *Weckstimmen für das katholische Volk*, waarvan diverse jaargangen verschenen.
- 2 De oorspronkelijke boekjes waren getiteld: *Das Licht vom Himavat* (1914), *Worte des Lebens* (1916), *Aus dem Lande der Leuchtenden* (1916) en *Der Wille zur Freude* (1917), uitgegeven door het Theosophisches Verlagshaus in Leipzig.
- 3 In 1919.